

A Győri Ítéltábla dr.Molnár Krisztina ügyvéd által képviselt felperesnek dr.Király László ügyvéd által képviselt I.r., ... által képviselt II.r. és ... által képviselt III.r. alperesek ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt a Vas Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Szombathelyen, 2010.évi október hó 26.napján 18.P.20.732/2010/15.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 18.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az I.r. alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint, a II.r. alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására megfizetni 138.000 (egyszázharmincnyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében kérte a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 1.100.000 forint nem vagyoni és 1.200.000 forint vagyoni kára, valamint a perköltség megfizetésére. Előadta, hogy összesen 775.000 forint ügyvédi munkadíjat fizetett ki, dologi kiadásainak költsége 1.122.439 forint, elmaradt munkabér 8.010.000 forint volt. Előadás szerint teljes nem vagyoni kára mintegy 5.000.000 forint.

Az I-III.r. alperesek a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Az I.r. alperes elévülési kifogást terjesztett elő. Vitatta a jogalapot és az összegaszerűséget is. Hangsúlyozta, hogy a nyomozás elrendelésekor a felperessel szemben az alapos gyanú fennállt. Előadta, a felperes nem jelölte meg pontosan mennyiben járt el jogellenesen, az okozati összefüggést, valamint az általa állított kár összegét nem bizonyította.

A II.r. alperes elsődlegesen szintén az elévülésre hivatkozott. Álláspontja szerint a törvénysértő büntető eljárásra alapított kártérítési igény elévülése az eljárás megindításával veszi kezdetét. Így a kártérítési követelés 2006.augusztus 24.napján elévült. Hangsúlyozta a folyamatosan bekövetkező károsodás miatti igények elévülése az első káreseménytől számítandó.

Vitatta a jogalapot is, mivel álláspontja szerint csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg a jogalkalmazó szerv kárfelelősségét. Az utóbb tévesnek ítélt vádemelés önmagában a vádhatóság felróható magatartásának megállapításához nem elégséges. A vádemelésnek egyébként sem kell teljes bizonyosságon alapulnia.

A III.r. alperes kérte a kereset elutasítását arra hivatkozással, hogy jogellenes magatartást nem tanúsított. Az a tény, hogy a III.rendű alperes a Nagykanizsai Városi Bírósághoz képest a bizonyítékokat eltérően mérlegelte, más jogi álláspontra jutott, felelőssége megállapításához nem elegendő. A jogorvoslati eljárás lényege éppen az, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárást felülvizsgálja, és az adott esetben az elsőfokú döntést meg is változtathatja.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, egyben kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 71.875 forint, a II.r. alperesnek 45.750 forint, míg a III.r. alperesnek 15.000 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy adóhatósági felhívásra fizessen meg az államnak 138.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Ítéletének jogi indokolása szerint elsődlegesen az I. és II.r. alperesek elévülési kifogását vizsgálta.

Osztotta a II.r. alperes azon álláspontját, hogy a Ptk.326.§./2/ bekezdése szerinti akadály megszűnését a büntető ügyben másodfokon eljáró bíróság határozatának meghozatala jelenti. Ugyanakkor a folyamatosan bekövetkező károk elévülése is az első kár bekövetkezésével kezdődik; ha az igény érvényesítésére az általános elévülési időn belül nem kerül sor, a későbbiekben jelentkező károk sem érvényesíthetők.

Ezt követően az egyes alperesek vonatkozásában külön-külön érdemben vizsgálta, hogy az alperesek vonatkozásában a kártérítés törvényi feltételei fennállanak-e a jogellenes magatartás megállapítható-e az egyes alperesek részéről.

Megítélése szerint a jelen per nem jelentheti a büntető eljárás felülvizsgálatát, rendeltetése az, hogy az alperesek tevékenységét előíró konkrét jogszabály megsértéséből eredő, az adott eljárásban nem reparálható kárt kompenzálja.

Önmagában az alaptalan, a terhelt büntetőjogi felelőssége megállapításához nem vezető büntető eljárás nem jogszabálysértő, jogellenesség hiányában nincs kárfelelősség.

A bíróság mérlegelésen alapuló felmentő ítélete nem eredményezi a nyomozóhatóság és az ügyészség kártérítési felelősségét, hiszen nem elvárható tőlük annak előrelátása, hogy a jogerős ítéletet hozó bíróság a bizonyítékokat miként fogja értékelni.

Bűncselekmény alapos gyanújának fennállásához nem szükséges bizonyosság, elegendő a valószínűsítés, az egyes bizonyítékok bizonyító erejét nem kell egybevetni.

A fentiek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. és II.r. alperesnél nem állapítható meg kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés.

Megítélése szerint a III.r. alperes sem tanúsított jogellenes magatartást.

A másodfokú bíróság azt mérlegelte a Nagykanizsai Városi Bíróságtól eltérően, hogy a felperes magatartása alkalmas volt-e a "A" Bank Rt. sértett tévedésben tartására, ekként a csalás törvényi tényállási elemei megvalósultak-e.

A felperes nyilvánvalóan tudta, hogy a 2001.augusztus 24-én "B" néven bemutatkozó személy nem azonos az általa

korábban megismert magát "B"-nek kiadó személlyel. A nyomozás során pedig maga ismerte el, sejtette, hogy "C" nem a "D" Kft. valódi ügyvezetőjét fogja beküldeni.

A jogalap hiányában a felperes által megjelölt személyek tanúkénti meghallgatását, mint alaptalant mellőzte.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő teljes helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Igényt tartott az első- és másodfokú perköltség megfizetésére is.

Fellebbezésének indoklásában vitatta az elsőfokú bíróságnak az elévüléssel kapcsolatos jogi álláspontját. E körben előadta, hogy a csatolt iratokból megállapítható, a felperes korábban pert indított a kártérítési követelés érvényesítésére. Az akkor eljáró jogi képviselő hibája folytán a kereset rossz helyre került benyújtásra, nem megfelelő alperes lett megjelölve, ezért az igényt a felperes nem tudta érvényesíteni. Ezen kereset benyújtására az elévülési időn belül került sor, amely álláspontja szerint az elévülési időt megszakította, így a kártérítési követelése nem évült el, azt határidőben érvényesítette.

Előadta, hogy korábbi jogi képviselője felelősségbiztosítójához fordult az ügyvédi hiba miatt.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt, hogy a "A" Bank Rt. megtévesztésében és tévedésben tartásában a felperes milyen szerepet játszott. Lényeges, hogy a felperesnek nem volt feladata az aláírások ellenőrzése és az sem, hogy a különböző jogosultságokat ellenőrizze.

Ez a bank feladata lett volna, így kizárólag a "A" Bank felelősségét lehet alapvetően kiemelni. Ezért álláspontja szerint semmiféle jogalapja nem volt a gyanúsításnak.

E körben hivatkozott arra is, hogy a büntető eljárás során tett tanúvallomások megdöntötték a felperes elleni vádat, de ezt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

Előadta, a bankkal történt hitelszerződés aláírásakor a legfontosabb mellékletek hiányoztak. Azon tulajdoni lapok, amely a 43 ingatlannak a meglétét igazolták volna. Ezek érdekes módon sem a bankban, sem a földhivatalnál nem lelhetők fel.

Nem felel meg az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a felperes elismerte felelősségét, hiszen ő sem tudta, hogy hamis személyekről van szó, csak sejtette, hogy "C" nem megfelelő személyt fog küldeni a bankba. A felperes számára csak a rendőrségen derült ki, hogy hamis személyek jártak el.

Álláspontja szerint az alapos gyanú hiányzott a felperessel szemben és az alperesek kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési hibája fennállt. Ez pedig az alperesek kártérítési felelősségét megalapozza.

Ha a fellebbviteli ügyészség a teljes iratot kellő körültekintéssel átnézi egyértelművé vált volna, hogy a felperest nem terheli felelősség, ő jóhiszeműen járt el. Ez esetben pedig a vádemelésre és személyi szabadság korlátozására nem kerülhetett volna sor.

Előadta, a felperes minden kényszerintézkedés ellen panasszal élt, de az az ügyészség részéről elutasításra került.

A kényszerintézkedés hatására jelentős jövedelemvesztésre került sor, állását elveszítette, társadalmi kapcsolatai meggyengültek, családi élete megroppant, komoly pszichés és egyéb egészségügyi problémái jelentkeztek. A felperes ártatlan volt ebben az ügyben, ennek ellenére megingott a bizalom iránta, ami a munkavégzését ellehetetlenítette. Így fennáll a jogellenes magatartás és a kár közötti ok-okozati összefüggés.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson (Pf.9.sorszámú jegyzőkönyv 2.oldal) kiemelten hivatkozott arra, az elsőfokú bíróság az elévülés kérdésében megalapozatlanul foglalt állást, mert nem vizsgálta meg minden olyan körülményt amit ebben a körben figyelembe kellett volna venni. Így nem vizsgálta, hogy milyen időpontban kezdődött meg az adott ügyben az elévülési idő. E körben az I-II.r. alperesek az elévülés kezdő időpontjaként eltérő időpontot jelöltek meg, ennek azonban álláspontja szerint azért nincs relevanciája, mert az elévülés nem következett be. Helyes az elsőfokú ítéletben kifejtett azon álláspont, hogy az elévülés kezdő időpontja 2005.április 26. Tévesen nem vette figyelembe azt az általa jelenleg felmutatott és szükség esetén csatolandó iratokkal igazolt körülményt, miszerint a felperes 2006.február - márciusban pert indított a Fővárosi Bíróságon az akkori jogi képviselője "E" eljárása mellett.

Ebben az ügyben végül is a hiánypótlás nem teljesítése miatt a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításra került sor. Ezt követően a felperes ugyancsak a jogi képviselő közreműködésével ismételten pert indított a Fővárosi Bíróságon, mely kereset jogerősen elutasításra került.

A felperes az akkori jogi képviselője ellen kártérítési pert indított, amely a Nagykanizsai Városi Bíróság előtt volt folyamatban, elsőfokú ítélet született, a másodfokú eljárás még folyamatban van.

Ilyen körülmények mellett kényszerült a felperes arra, hogy ezt a pert a jelen elsőfokú bíróság előtt megindítsa. A felmutatott iratok egyértelműen igazolják azt, hogy a felperes bíróság előtt a perbeli igényét érvényesítette, amely megszakította az elévülést. A megszakadást követően az elévülési idő újból kezdődött, így a jelen keresetlevél benyújtása az elévülési időn belül történt.

Álláspontja szerint az alperesek jogellenes magatartását a felperes a fellebbezésében is részletesen leírta. Tény, hogy ezek igazolására tanúbizonyítást kívánt előterjeszteni, mely bizonyítási indítványok teljesítése egyértelműen igazolta volna a kereset alaposságát.

Ezt követően csatolta a Fővárosi Bíróság 19.P.21.084/2006/3.szám alatti és a Fővárosi Bíróság 19.P/P.III.22.758/2006/19.szám alatti határozatának másolatát.

Felmutatta a Nagykanizsai Városi Bíróság 7.P.20.929/2011/12.szám alatti ítélet kiadmányát, melyben az elsőfokú bíróság kötelezte "E" ügyvédet, hogy a jelen per felperese részére kártérítést fizessen.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perkoltságból való marasztalását kérte.

Előadta, hogy a felperes kárigénye elévült, de érdemben sem megalapozott, mivel az I.r. alperes jogellenes magatartása és az ok-okozati összefüggés is hiányzik. Az összecszerűséget sem igazolta a felperes.

Hangsúlyozta, a büntető eljárás megindításának időpontjában az alapos gyanú fennállt, amit a vádemelés és az elsőfokú ítélet is alátámasztott.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a Pp.253.§./2/ bekezdése, illetve a 254.§./3/ bekezdése alapján. Igényt tartott 10.000 forint perköltség megfizetésére is.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg az abból okszerűen levont jogi következtetéssel, helyes indokolással az alkalmazott jogszabályok megjelölésével megalapozottan utasította el a keresetet. Így a hatályon kívül helyezésre alapot adó ok nem áll fenn.

Az elévülés körében kiemelten hivatkozott arra, álláspontja szerint a bírósághoz fordulást a kereset megfelelő alperessel, azaz a perbeli jogképességgel rendelkező II.rendű alperessel szembeni előterjesztése jelenti. Ha tehát a felperes a jogszabály előírása ellenére csak a későbbiekben jelenti be a megfelelő alperest, ez nem értelmezhető úgy, hogy a keresetlevelet az elévülési időn belül nyújtotta be.

A III.r. alperes is kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében nem jelölt meg olyan új tényt vagy bizonyítékot, amely alkalmas lenne az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A felperes módosított fellebbezési érvelésére figyelemmel az ítélőtábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a fellebbezési tárgyaláson az általa becsatolt új bizonyítékok a Pp.235.§./1/ bekezdése alapján befogadhatóak-e.

E vonatkozásban a Pp.235.§./1/ bekezdése kimondja a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141.§./6/ bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A fentiekből megállapítható, hogy a másodfokú eljárásban a bizonyítás nem korlátlan. Ezért az ítélőtábla vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a felperest a Pp.3.§./3/ bekezdése értelmében megfelelően tájékoztatta-e a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről.

Az elsőfokú eljárás adataiból tényként állapítható meg, hogy a perben az I. és II.r. alperesek elévülési kifogást terjesztettek elő a 3. és 5.sorszámú ellenkérelmükben. Ezen ellenkérelmek másodpéldányát, amelyben az elévülésre mindkét alperes kiemelten hivatkozott - az elsőfokú bíróság a 4/I. illetve 5/I.sorszámú végzésével megküldte a felperes korábbi jogi képviselője részére, amelyet a képviselő 2010. szeptember 7.napján és 2010.szeptember 10.napján átvett. A felhívás tartalmazta azt is, hogy a felperesi képviselő legkésőbb a 2010.szeptember 14-ére kitűzött tárgyaláson részletesen köteles nyilatkozni az ellenkérelmekben foglaltakra.

A kitűzött tárgyaláson a felperes képviselője szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ezért az elsőfokú bíróság a 9.sorszámú jegyzőkönyvében foglalt végzésében a tárgyalást elhalasztotta és egyben tájékoztatta a felperest, hogy rá hárul a keresettel érvényesíteni kívánt igénye bizonyításának terhe, úgy a jogalapot, mint az összecszerűséget érintően is. Egyben figyelmeztette a Pp.141.§./6/ bekezdésében foglaltakra is (9.sorszámú jegyzőkönyv 3. és 4. oldal).

Mivel azonban az elsőfokú bíróságnak a tájékoztatásra vonatkozó végzése kifejezetten nem tér ki az elévülésre vonatkozó felperesi bizonyítási kötelezettségre, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezési tárgyaláson a felperes által a 9.sorszámú jegyzőkönyvhöz F/1 illetve F/2 alatt csatolt bizonyítékokat érdemben vizsgálta, alkalmasak-e annak bizonyítására, hogy az I-II.r. alperessel szemben az elévülési határidő megszakadt.

A Ptk.360.§./1/ és /2/ bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A kárért felelős személy helyzetére a szerződés teljesítésével késedelmes kötelezettre irányadó szabályokat kell megfelelően alkalmazni. Ezen rendelkezésből következően a szerződésen kívüli kártérítési kötelezettségre is alkalmazni kell az elévülés szabályait.

A Ptk.324.§./1/ bekezdése kimondja a követelések 5 év alatt évülnek el, ha a jogszabály másként nem rendelkezik.

A 326.§./1/ bekezdése értelmében az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

A /2/ bekezdés szerint ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított 1 éven belül - 1 éves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig 3 hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból 1 évnél, illetőleg 3 hónapnál kevesebb van hátra.

A II.r. alperes helyesen hivatkozott arra a bírói gyakorlatra, amely szerint a törvénysértő büntető eljárásra alapított kártérítési igény elévülése az eljárás megindításával veszi kezdetét. Mivel azonban a büntető eljárás lefolytatása nem tartozik a polgári bíróság hatáskörébe és a büntető ügyben a felelősséget megállapító határozat a polgári bíróságot köti, az eljárás jogerős befejezéséig az elévülés nyugvása állapítható meg. Az akadály megszűnését ezért rendszerint a másodfokú büntető bíróság határozatának meghozatala jelenti. A felperes tehát ezen határidőtől számított 1 éven belül terjeszthette volna elő keresetét (Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.21.411/2009/9.).

A Pk.52.számú állásfoglalást szinonim alkalmazva a folyamatosan bekövetkező károsodás miatti igények elévülését az első káreseménnytől kell számítani.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a felperest ért károsodás első eleme az őrizetbe vételével következett be, tehát a kártérítés nyomban esedékessé vált. Ezért a kártérítési követelés elévülését 2001.augusztus 24.napjától kell számítani, az tehát 2006.augusztus 24-én - az 5 év leteltét követően - bekövetkezett. Mivel a III.rendű alperes a jogerős felmentő ítéletét 2005.április 26.napján hozta meg, amikor az elévülésből még több mint 1 év volt hátra, ezért a Ptk.326.§./2/ bekezdése szerint az 1 éves kedvezmény alkalmazása nem merülhet fel.

A felperesi követelés elévülését akkor is meg kell állapítani, ha annak kezdő időpontját a jogerős felmentő ítélet meghozatalától - 2005.április 26. - számítjuk.

Ez utóbbi esetben az elévülés 2010.április 26.napján bekövetkezett. Ugyanakkor a felperes keresetlevelét csak ezt követően 2010.június 24.napján nyújtotta be a III.rendű alpereshez.

Az ítélőtábla vizsgálta, hogy a felperes által a fellebbezési eljárásban (Pf.9.sorszámú jegyzőkönyvhöz F/1 alatt csatolt) a Fővárosi Bíróság 19.P.21.084/2006/3.sorszámú, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító végzése alkalmas volt-e arra, hogy az elévülést megszakítsa.

E vonatkozásban a Ptk.327.§./1/ bekezdése kimondja a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ide értve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

Egyértelmű a bírói gyakorlat abban, hogy az elévülés csak a fentebb taxatív felsorolt cselekmények szakítják meg.

Nem szakítja meg az elévülést, ha a keresetlevelet a bíróság idézés kibocsátása nélkül elutasítja (BH.2007.229.).

A Pf.9.sorszámú jegyzőkönyvhöz F/1 alatt becsatolt végzésből egyértelműen megállapítható, hogy a Fővárosi Bíróság a felperes keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül elutasította. Ugyanakkor az is tényként állapítható meg, hogy a felperes ezt a pert nem a jelen per alperesei, hanem a "A" Bank Rt. I.r. és a II.r. alperes ellen indította meg.

Az F/2 sorszám alatt csatolt Fővárosi Bíróság ítélete sem eredményezheti az elévülés megszakadását az alábbiak szerint.

A 9.sorszámú jegyzőkönyvhöz F/2 alatt becsatolt, a Fővárosi Bíróság 19.P.III.22.785/2006/19.sorszámú ítéletének fejrésze alapján tényként állapítható meg, hogy a felperes az újabb pert is a "A" Bank Nyrt. I.r. és a II.r. alperesek ellen indította meg, ezen perben jelen per alperesei nem szerepelnek.

A bírói gyakorlat szerint ugyanis az olyan igényérvényesítés, amelyet a jogosult a valódi kötelezett helyett - téves feltevésből kiindulva - mással szemben terjeszt elő, a valódi kötelezettel szemben támasztott követelésének elévülését nem szakítja meg (BDT.2009. 2041.).

Így a hivatkozott perindításoknak nincs elévülést megszakító hatása, hiszen a már felhívott Ptk.327.§./1/ bekezdése szerint az elévülési időt csak a kötelezettel szembeni igényérvényesítés szakítja meg, és csak akkor, ha nem kerül sor a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítására.

Az ítélőtábla az elévülés megszakítása vonatkozásában nem osztotta a felperes azon fellebbezési érvelését, hogy annak, miszerint a felperes korábbi jogi képviselőjének magatartása miatt peres eljárást indított a Nagykanizsai Városi Bíróság előtt, kihatása van az elévülési időre.

Ezen ténynek, illetve a jogi képviselő esetlegesen nem megfelelő magatartásának és igényérvényesítésének sincs elévülés megszakító hatása.

A fentebb részletesen kifejtett indokok alapján az ítélőtábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a felperes követelése az I-II.r. alperesekkel szemben elévült, az elévült követelés a Ptk.325.§./1/ bekezdése értelmében pedig bírósági úton nem lehet érvényesíteni. Erre figyelemmel helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság a Ptk.339.§-ában foglalt törvényi feltételek vizsgálatát és a bizonyítást.

A III.r. alperes elévülési kifogásra nem hivatkozott, ezért az ő vonatkozásában a fellebbezést az ítélőtábla érdemben bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a III.r. alperes körében a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást a bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg, ebből helytálló következtetésre jutott. Döntése megalapozott és törvényes.

A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az ítélőtábla az alábbiakat emeli ki.

Államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének akkor van helye, ha a kártérítés általános (Ptk.339.§./1/ bekezdés) és különös (Ptk.349.§./1/ bekezdés) feltételei fennállnak. Önmagában az, hogy az államigazgatási szerv, vagy bíróság eljárása, határozata téves, jogszabályba ütköző, még nem ad alapot a felróhatóság megállapítása. A törvényes rendelkezések be nem tartása, vagy a törvény rendelkezéseivel éppen ellentétes eljárás általában csak akkor alap a kártérítési felelősség megállapítására, ha az alkalmazott rosszhiszeműen, szándékosan vagy súlyosan gondatlanul határozott, intézkedett, vagy mulasztott (BH.1996. 311., BH.2000. 55.).

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a III.r. alperes jogellenes magatartása nem állapítható meg. Jogellenesség hiányában pedig a kártérítés általános konjuktív feltételei hiányoznak, így a kártérítés megállapítására nem kerülhet sor.

Az a tény, hogy a Nagykanizsai Városi Bíróság elsőfokú ítéletét a III.rendű alperes megváltoztatta és a felperest az ellene emelt vád alól felmentette nem minősül jogellenes magatartásnak. A jogorvoslati eljárás lényege éppen az, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás adatait felülvizsgálja és adott esetben az elsőfokú bíróság döntését megváltoztathatja. Így a III.r. alperes vonatkozásában jogellenes magatartás hiányában a kártérítés konjuktív törvényi feltételei nem állnak fenn.

Mindezen indokok alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a felperes pervesztes lett, ezért a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján őt kötelezte az I-II.r. alperes felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a Pp.78.§./1/ bekezdése értelmében a sikertelenül fellebbező felperes köteles megfizetni.

őr, 2012.évi április hó 26. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Szalay Róbert sk.
bíró

